

Vendim nr 9 datë 19.01.2024

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë, i përbërë nga:

Marsida Xhaferllari,	Kryesuese
Marjana Semini,	Anëtare
Sandër Beci,	Anëtar

në datën 19.01.2024 mori në shqyrtim paraprak kërkesën nr. 8 (G) 2023 të Regjistrimit Themeltar, që i përket:

KËRKUES: **GRAMOZ ZENELI (alias JAN ZENELI alias JORGO WOJTASZCYK)**, përfaqësuar nga avokat Ardian Visha, me prokurë.

OBJEKTI: **Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2023-1302, datë 25.07.2023 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.**
Kthimi i çështjes për rigjykim në Gjykatën e Shkallës së Parë të Juridiksionit të Përgjithshëm Durrës.

BAZA LIGJORE: **Nenet 42, 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (Kushtetuta); neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (KEDNJ); nenet 27, 49, pika 3, shkronja “e”, 71 dhe 71/a të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (ligji nr. 8577/2000).**

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese (*Kolegji*), pasi dëgjoji relatorin e çështjes Sandër Beci, shqyrtoi kërkesën, dokumentet shoqëruese, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Me vendimin penal nr. 1355/10, datë 12.04.2010 të Gjykatës së Apelit të Torinos, Itali, kërkuesi Gramoz Zeneli është deklaruar fajtor për kryerjen e veprave penale “Organizata kriminale” dhe “Trafikimi i lëndëve narkotike”, të parashikuara nga neni 73 i ligjit nr. 309/90 “Për drogat” dhe nenet 110, 81 e 112 të Kodit Penal (*KP*) italian, dhe është dënuar me 6 (gjashtë) vjet e 8 (tetë) muaj burgim. Me vendimin e datës 14.04.2011 Gjykata e Kasacionit e Italisë ka vendosur rrëzimin e rekursit ndaj vendimit të gjykatës së apelit. Për rrjedhojë, autoritet italiane kanë nxjerrë urdhrin e ekzekutimit të këtij vendimi.

2. Në datën 22.09.2020 kërkuesi, mbi bazën e kërkesës së autoriteteve italiane, është arrestuar nga autoritetet shqiptare, me qëllim ekstradimin e tij në shtetin italian për ekzekutimin e vendimit penal të dhënë ndaj tij. Me vendimin nr. 799, datë 26.09.2020, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Elbasan ka vendosur të vleftësojë të ligjshëm arrestimin e kërkuesit dhe ka caktuar ndaj tij masën e sigurimit “Arresti në burg”.

3. Në vijim, autoritetet italiane kanë hequr dorë nga kërkesa për ekstradim dhe kanë paraqitur kërkesën e datës 16.10.2020 për njohjen e vendimit penal të Gjykatës së Apelit të Torinos. Për rrjedhojë, prokuroria i është drejtuar gjykatës së shkallës së parë me kërkesë për njohjen dhe ekzekutimin e vendimit penal të huaj të dënimit të dhënë ndaj kërkuesit Gramoz Zeneli.

4. Po mbi bazën e kërkesës së prokurorisë, me vendimin nr. 914, datë 24.10.2020, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Elbasan ka vendosur të caktojë ndaj kërkuesit masën e sigurimit personal “Arresti në burg”, me qëllim njohjen dhe ekzekutimin e vendimit penal të huaj.

5. Me vendimin nr. 697, datë 13.11.2020, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Elbasan ka vendosur pranimin e kërkesës së kërkuesit dhe zëvendësimin e masës së sigurimit nga ajo “Arresti në burg” në atë të “Arresti në shtëpi”, si dhe lirimin e menjëhershëm të tij nga paraburgimi, nëse ai nuk mbahej me qëllim ekzekutimin e ndonjë mase tjetër. Kundër këtij vendimi ka paraqitur ankim prokurori.

6. Në lidhje me kërkesën për njohje, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Elbasan, me vendimin nr. 697 (13-2020-6090), datë 14.12.2020, ka vendosur pranimin e saj, duke njohur vendimin penal nr. 135/10 RG6404/09 nr. 1028/6, datë 12.04.2010 të Gjykatës së Apelit të Torinos, Itali, me të cilin kërkuesi është dënuar me 6 vjet e 8 muaj burgim për veprat penale “Organizatë kriminale” dhe “Trafikim i lëndëve narkotike”, të parashikuara nga nenet 110, 81 dhe 112 të KP-së italian dhe neni 73 i ligjit nr. 309/90 “Për drogat”, të cilat parashikohen si vepër penale nga neni 283/a i KP-së shqiptar, si dhe konvertimin e dënimit, duke i caktuar një dënim me 6 vjet e 8 muaj burgim. Bazuar në nenin 30, pika 1, të KP-së shqiptar gjykata ka njohur edhe dënimin plotësues, duke i hequr të drejtën për të ushtruar funksione publike për një periudhë prej 5 vjetësh. Ajo gjykatë ka vendosur mosekzekutimin e vendimit bazuar në nenin 54, shkronja “b”, të ligjit nr. 10193, datë 03.12.2009 “Për marrëdhëniet juridiksionale me autoritetet e huaja në çështjet penale” (*ligji nr. 10193/2009*), për shkak se në bazë të nenit 68 të KP-së ekzekutimi i dënimit penal ishte parashkruar, për rrjedhojë shuarjen e masës së sigurimit “Arrestimi në shtëpi” për kërkuesin. Edhe kundër këtij vendimi prokurori ka paraqitur ankim.

7. Gjykata e Apelit Durrës, me vendimin nr. 10-2021-866/126, datë 11.05.2021, ka marrë në shqyrtim dy ankimet e prokurorit të ardhura në të njëjtën dosje nga gjykata e shkallës së parë, pra atë ndaj masës së sigurimit dhe atë ndaj vendimit për njohje të vendimit penal të huaj, duke vendosur mospranimin e tyre. Në lidhje me ankimin për vendimin e njohjes, gjykata e apelit ka vlerësuar se nuk janë respektuar dispozitat për formën e tij, pasi në kuptim të nenit 412 të Kodit të Procedurës Penale (*KPP*), në ankim mungojnë pikat e vendimit që kundërshton, shkaqet e ankimit dhe çfarë kërkohet. Kurse ankimi ndaj masës së sigurimit, sipas gjykatës së apelit, ka mbetur pa objekt, për sa kohë është urdhëruar mosekzekutimi i vendimit penal të njohjes.

8. Mbi bazën e ankimit të prokurorit, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2021-728 (52), datë 01.10.2021, ka vendosur prishjen e vendimit të Gjykatës së Apelit Durrës dhe dërgimin e çështjes për rishqyrtim në atë gjykatë, me tjetër trup gjykues.

9. Në rigjykim, Gjykata e Apelit Durrës, me vendimin nr. 10-2022-186/26, datë 27.01.2022, ka vendosur ndryshimin e vendimit nr. 697(13-2020-6090), datë 14.12.2020 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Elbasan për sa i përket disponimit në lidhje me ekzekutimin e vendimit, duke vendosur ekzekutimin në Shqipëri të vendimit penal të huaj nr. 1355/10 RG 6404/09, nr. 1028/6, datë 12.04.2010 të Gjykatës së Apelit të Torinos, Itali. Ajo ka vlerësuar se

nuk jemi para institutit të parashkrimit të ekzekutimit të dënimit sipas nenit 68 të KP-së dhe vendimi penal i huaj ka marrë formë të prerë, në kuptimin e “gjësë së gjykuar”, në datën 14.04.2011, nga e cila do të fillojë të llogaritet afati i parashkrimit të ekzekutimit të dënimit. Nga kjo datë, kur vendimi penal i huaj ka marrë formë të prerë sipas legjislacionit të shtetit kërkues, dhe deri në datën 22.09.2020, kur kërkuesi është arrestuar, fillimisht për efekt ekstradimi dhe në vijim për efekt të ekzekutimit në Shqipëri të dënimit penal të huaj, rezulton se nuk ka kaluar afati 10-vjeçar i parashkrimit të ekzekutimit të dënimit sipas nenit 68, shkronja “b”, të KP-së. Kundër këtij vendimi kërkuesi ka paraqitur rekurs në Gjykatën e Lartë.

10. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2023-1302, datë 25.07.2023 ka vendosur mospranimin e rekursit, në kuptim të nenit 432 të KPP-së. Sipas tij, referuar dispozitave ligjore në fuqi dhe rrethanave konkrete të çështjes, data e fillimit të afatit të parashkrimit do të jetë data 14.04.2011, kur Gjykata e Kasacionit e Italisë ka vendosur të rrëzojë rekursin. Në këtë moment masa e dënimit të caktuar ndaj të dënuarit është bërë përfundimtare, pra e pandryshueshme dhe “e gatshme” t’i nënshtrohet llogaritjes së saktë të afatit të parashkrimit. Për sa i përket përfundimit të afatit të parashkrimit të parashikuar në nenin 68 të KP-së, ai është momenti kur i dënuari është ndaluar nga organet ligjzbatuese në kuadër të ekzekutimit të vendimit penal të huaj. Kolegji Penal ka vlerësuar se pretendimi i ngritur në rekurs se afati i parashkrimit është ndërprerë në datën 27.01.2022, që përkon me datën e marrjes formë të prerë të vendimit të njohjes të dhënë nga gjykata e apelit është i pabazuar në ligj.

11. Në datën 30.11.2023, kërkuesi, përmes përfaqësuesit të tij, i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual, sipas objektit të tij, i cili, pasi është plotësuar sipas kërkesave të ligjit nr. 8577/2000, është regjistruar në datën 14.12.2023.

II

Pretendimet e kërkuesit

12. **Kërkuesi**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se vendimi i Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë i ka cenuar të drejtën për proces të rregullt ligjor në drejtim të:

12.1. *Standardit të arsytimit të vendimit*, për shkak të disponimit me mospranim rekursi edhe pse shkaqet e ngritura në të kanë të bëjnë me shkeljen e parimit të sigurisë juridike, pasi është vendosur ekzekutimi i një vendimi të parashkruar sipas legjislacionit dhe praktikës gjyqësore. Gjykata e Lartë, në rolin e saj si gjykatë e

ligjit, ka për detyrë kontrollin e zbatimit të ligjit material e procedural nga gjykatat më të ulëta. As gjykata e apelit, as Gjykata e Lartë nuk i kanë dhënë përgjigje pretendimit se vendimi që është paraqitur për njohje është ai i Gjykatës së Apelit të Torinos, ndërsa vendimi ku bazohen për llogaritjen e afatit të parashkrimit, ai i Gjykatës së Kasacionit të Italisë. Ky i fundit është përmendur vetëm në urdhrin e ekzekutimit dhe gjykatat shqiptare as nuk janë njohur me përmbajtjen e tij, as nuk kanë përmbushur detyrimin e verifikimit të respektimit të së drejtës për proces të rregullt nga autoritetet e huaja ndaj shtetasit shqiptar. Vendimi i Gjykatës së Kasacionit citohet në vendimin e gjykatës së apelit dhe konfirmohet në vendimin e Kolegjit Penal, duke certifikuar kështu gjykata e ligjit praktikën e marrjes së vendimit mbi akte të paqena në dosje edhe pse me rëndësi për zgjidhjen e drejtë të çështjes.

12.2. *Parimit të sigurisë juridike*, për shkak të ekzekutimit të një dënimi të parashkruar dhe në kundërshtim me praktikën unifikuese të Gjykatës së Lartë. Me vendimin nr. 2, datë 03.11.2014 të Kolegjeve të Bashkuara (*vendimi unifikues nr. 2/2014*) është unifikuar praktika gjyqësore lidhur me kuptimin e vendimit gjyqësor penal të formës së prerë dhe momentin e fillimit të afatit të parashkrimit sipas nenit 68 të KP-së. Për llogaritjen e afatit të parashkrimit është thelbësore referimi i drejtpërdrejtë të vendimi i Gjykatës së Kasacionit dhe jo tek urdhri i ekzekutimit. Referuar praktikës unifikuese, momenti i afatit të parashkrimit të ekzekutimit të vendimit lidhet me fatin e vendimit të rekursuar. Në rastet kur ai nuk cenohet, prambetet në fuqi, afati nuk mund të fillojë nga dita e vendimit të Gjykatës së Lartë. Njohja me përmbajtjen e vendimit të Gjykatës së Kasacionit të Italisë përcaktonte zgjidhjen e drejtë të çështjes, pasi nëse ajo ka vendosur mospranimin e rekursit për shkak të heqjes dorë, kalimit të afatit apo shkaqe të tjera që pasjellin mospranimin dhe nuk ndryshojnë llojin e masën e dënimit, rekursi barazohet me mosushtrimin e kësaj të drejte për efekt të marrjes vendimi të statusit “gjë e gjykuar” dhe, lidhur ngushtë me këtë, edhe për efekt të afatit të parashkrimit të ekzekutimit të dënimit sipas nenit 68 të KP-së. Referuar edhe urdhrin të ekzekutimit, nuk rezulton që nga vendimmarrja e Gjykatës së Kasacionit të ketë ndryshuar masa dhe lloji i dënimit, ndaj fillimi i afatit lidhet me vendimin e gjykatës së apelit.

III

Vlerësimi i Kolegjit

A. Për legjitimitimin e kërkuarit

13. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të ligjit nr. 8577/2000, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret e nenit 71/a të ligjit nr. 8577/2000, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur. Kriteret për pranueshmërinë e kërkesës janë të natyrës kumulative. Pra, mjafton mosplotësimi i njërit prej tyre që kërkuari të mos legjitimohet për vënien në lëvizje të gjyimit kushtetues.

14. Kolegji vlerëson se kërkuari legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, pasi ka qenë palë në procesin gjyqësor në të cilin është dhënë vendimi i kundërshtuar, për rrjedhojë ka interes të drejtpërdrejtë për vënien në lëvizje të këtij gjykimi.

15. Në lidhje me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, kërkuari i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual, duke ngritur pretendime për procesin gjyqësor të zhvilluar në Gjykatën e Lartë, për të cilin nuk ka mjet tjetër juridik në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave të tij kushtetuese përveç ankimit kushtetues individual.

16. Për sa i përket legjitimitimit *ratione temporis*, në kuptim të përmbajtjes së nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të ligjit nr. 8577/2000, kërkesa paraqitet brenda afatit 4-mujor nga konstatimi i cenimit. Vendimi më i fundit në kohë i kundërshtuar, ai i Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, mban datën 25.07.2023, ndërsa kërkesa është paraqitur në këtë Gjykatë në datën 30.11.2023. Rezulton se afati 4-mujor, për sa kohë kërkuari nuk ka pretenduar një datë të ndryshme të marrjes dijeni efektivisht për vendimin e kundërshtuar, ka përfunduar në datën 25.11.2023, e cila ka qenë ditë e shtunë, ndërsa ditët vijuese 27-29.11.2023 kanë qenë ditë

pushimi zyrtar. Sipas nenit 15, pika 3, të Rregullores për Procedurat Gjyqësore të Gjykatës Kushtetuese, kur afati mbaron në ditë pushimi ose feste, ai shtyhet deri në ditën pasardhëse të punës ose jofestive. Për rrjedhojë, kërkesa është paraqitur brenda afatit ligjor.

17. Për sa i përket legjitimitetit *ratione materiae*, kërkuesi ka pretenduar cenimin e standardit të arsytimit të vendimit nga Gjykata e Lartë, lidhur me mënyrën se si janë trajtuar prej saj shkaqet e rekursit, si dhe parimit të sigurisë juridike, për shkak të ekzekutimit të një dënimi të parashkruar dhe në kundërshtim me praktikën unifikuese të Gjykatës së Lartë. Në thelb, këto pretendime kanë të bëjnë me mënyrën se si Gjykata e Lartë ka vlerësuar zbatimin e nenit 68 të KP-së nga gjykata e apelit dhe përgjigjen që ajo u ka dhënë shkaqeve të rekursit të paraqitur nga kërkuesi, mbi të cilin është vënë në lëvizje. Për rrjedhojë, pretendimet e paraqitura në ankimin kushtetues do të analizohen në vijim në këndvështrim të standardit të arsytimit të vendimit të Gjykatës së Lartë.

B. Për pretendimin e cenimit të standardit të arsytimit të vendimit

18. Sipas kërkuetit, Gjykata e Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit edhe pse shkaqet e ngritura në të kanë të bëjnë me shkeljen e parimit të sigurisë juridike, pasi është vendosur të ekzekutohet një vendim që është parashkruar sipas ligjit dhe praktikës unifikuese. Asnjë gjykatë nuk i ka dhënë përgjigje pretendimit të mbrojtjes se fillimi i afatit të parashkrimit nuk është data e vendimit të Gjykatës së Kasacionit të Italisë, vendim që nuk është paraqitur nga autoritetet e huaja dhe as nuk është kërkuar nga ato shqiptare, por data e vendimit që është kërkuar të njihet, ai i Gjykatës së Apelit të Torinos. Njohja me përmbajtjen e vendimit të Gjykatës së Kasacionit përcaktonte zgjidhjen e drejtë të çështjes, pasi nëse ajo gjykatë ka vendosur mospranimin e rekursit për shkak të heqjes dorë, kalimit të afatit apo për shkaqe të tjera që pasjellin mospranimin dhe nuk ndryshojnë llojin e masën e dënimit, rekursi barazohet me mosushtrimin e kësaj të drejte për efekt të marrjes vendimi të statusit “gjë e gjykuar” dhe, lidhur ngushtë me këtë, edhe për efekt të afatit të parashkrimit të ekzekutimit të dënimit sipas nenit 68 të KP-së. Edhe referuar urdhrin të ekzekutimit, nuk rezulton që nga vendimmarrja e Gjykatës së Kasacionit të ketë ndryshuar masa dhe lloji i dënimit, ndaj fillimi i afatit në këtë rast është i lidhur me vendimin e gjykatës së apelit.

19. Në jurisprudencën kushtetuese është theksuar se e drejta për proces të rregullt ligjor përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar, që i garantohet individit

nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës. Gjykata ka pohuar se vendimi duhet të mbështetet vetëm mbi faktet që janë paraqitur gjatë procesit gjyqësor dhe duhet të përmbajë bazën ligjore mbi të cilën bazohet zgjidhja e mosmarrëveshjes, analizën e provave dhe mënyrën e zgjidhjes së mosmarrëveshjes. Vendimi gjyqësor, në çdo rast, duhet të jetë logjik, i rregullt në formë dhe i qartë në përmbajtje. Në tërësinë e tij ai duhet konsideruar si një unitet, në të cilin pjesët përbërëse janë të lidhura ngushtësisht mes tyre dhe ato duhet të jenë në shërbim dhe funksion të njëra-tjetrës. Argumentet e pjesës arsyetuese duhet të jenë të bazuara dhe të lidhura logjikisht, si dhe duhet të formojnë një përmbajtje koherente brenda vendimit, i cili përjashton çdo kundërthënie ose kontradiksion të hapur ose të fshehtë (*shih vendimin nr. 23, datë 29.04.2021 të Gjykatës Kushtetuese*).

20. Gjykata ka theksuar se është detyrë e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm të vlerësojnë faktet dhe provat e administruara, si dhe të interpretojnë ligjin për qëllim të procesit gjyqësor që ato zhvillojnë, ndërsa detyra e kësaj Gjykate është të shqyrtojë dhe vlerësojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese, si dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë eventualisht arbitrarisht, në kuptimin që të bjerë ndesh haptazi me konceptin e gjykimit të drejtë të përcaktuar në nenin 42 të Kushtetutës (*shih vendimet nr. 33, datë 14.11.2022; nr. 3, datë 23.02.2016; nr. 42, datë 07.07.2014 të Gjykatës Kushtetuese*). Gjykata nuk vepron si gjykatë e shkallës së katërt dhe për këtë arsye vendimet e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm nuk vihen në dyshim, përveç rasteve kur gjetjet e tyre mund të konsiderohen si arbitrare ose haptazi të paarsyeshme. Thënë ndryshe, ajo vepron në rastin kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e arsyeshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose i tillë që gjykimin e bën të padrejtë (*shih vendimin nr. 30, datë 29.05.2023 të Gjykatës Kushtetuese*).

21. Kolegji vëren se sipas nenit 68 të KP-së, vendimi i dënimit nuk ekzekutohet kur nga dita që ka marrë formë të prerë kanë kaluar: a) njëzet vjet për vendimin që përmban dënim pesëmbëdhjetë gjer në njëzetepesë vjet burgim; b) dhjetë vjet për vendimin që përmban dënim pesë gjer në pesëmbëdhjetë vjet burgim; c) pesë vjet për vendime që përmbajnë dënim me burgim gjer në pesë vjet ose dënime të tjera më të lehta. Në lidhje me këtë dispozitë, me vendimin unifikues nr. 2/2014, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë kanë arritur në qëndrimin unifikues se me shprehjen “vendim i formës së prerë” do të kuptohet, sipas rastit, vendimi që ka marrë formën e “gjësë së gjykuar” ose “vendimi i ekzekutueshëm”. Vendimi

penal merr “formën e prerë” në kuptimin e “gjësë së gjykuar” kur Gjykata e Lartë disponon sipas neneve 433 ose 441, pika 1, shkronjat “a”, “b”, “c” dhe “d” të KPP-së ose palët humbasin afatet për paraqitjen e ankimit ose të rekursit. Në çdo rast tjetër me shprehjen “formë e prerë” do të kuptojmë “vendimin e ekzekutueshëm” të gjykatave të apelit. Kolegjet e Bashkuara kanë vlerësuar se për sa kohë që masa e dënimit me burgim e dhënë nga gjykata e apelit mund të ndryshohet nga Gjykata e Lartë, në rastet kur disponon në bazë të nenit 441, pika 1, shkronja “b” ose “c”, të KPP-së, nuk mundet që të kemi zbatim të nenit 68 të KP-së, pasi shprehja “formë e prerë” e përdorur nga ky nen lidhet pandashmërisht me masën e dënimit, e cila duhet të jetë përfundimtare dhe e pandryshueshme.

22. Kolegji vëren se sipas nenit 514, pika 1, të KPP-së vendimi i gjykatës së huaj nuk mund të njihet kur vendimi nuk ka marrë formë të prerë sipas ligjeve të shtetit ku është dhënë, çka nënkupton se marrja formë të prerë në këtë rast do të bazohet në legjislacionin e shtetit italian dhe jo atë shqiptar, që është vendi i ekzekutimit të vendimit. Kjo nënkupton se në rastin konkret nuk gjejnë zbatim dispozitat procedurale të KPP-së, për rrjedhojë as mënyra e interpretimit të tyre nga Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë. Nga ana tjetër, sipas nenit 54 të ligjit nr. 10193/2009 përveç kushteve të parashikuara në nenin 514 të KPP-së, vendimi penal i huaj njihet dhe ekzekutohet edhe kur plotësohen kushtet e mëposhtme: a) në kohën e paraqitjes së kërkesës për njohje në Ministrinë e Drejtësisë, personit të dënuar i kanë mbetur për të vuajtur të paktën edhe gjashtë muaj burgim; b) ekzekutimi i vendimit të dënimit, në bazë të legjislacionit të brendshëm, nuk është parashkruar. Kolegji vëren se edhe pse në lidhje me afatet e parashkrimit të ekzekutimit të vendimit zbatohet legjislacioni shqiptar, në lidhje me momentin nga i cili nis të llogaritet afati i përcaktuar nga neni 68 i KP-së për kërkuesin, që ka të bëjë me marrjen formë të prerë të vendimit që kërkohet të njihet, është i zbatueshëm legjislacioni i shtetit ku ai është dhënë, pra legjislacioni italian. Bazuar në përmbajtjen e këtyre parashikimeve ligjore Gjykata e Lartë, në kuptim të rolit të saj si gjykatë e ligjit, i ka dhënë përgjigje kërkuesit në lidhje me mënyrën se si zbatohen ato në rastin e tij. Për rrjedhojë, në këndvështrim të standardit të arsyetimit, Gjykata e Lartë, pasi ka marrë në shqyrtim shkaqet e rekursit të paraqitur nga kërkuesi, ka arsyetuar se përse nuk bëjnë pjesë në ato të parashikuara nga neni 432 i KPP-së, duke vlerësuar të drejtë vendimmarrjen dhe arsyetimin e gjykatës së apelit. Në rastin konkret, gjatë procesit gjyqësor të kundërshtuar nga kërkuesi, nuk konstatohen shkelje të të drejtave kushtetuese dhe as që zbatimi i ligjit nga gjykatat të ketë qenë arbitrar, pra që të bjerë ndesh

haptazi me konceptin e gjykimit të drejtë sipas nenit 42 të Kushtetutës. Vetëm fakti se Gjykata e Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit të paraqitur nga kërkuesi, nuk vë në dyshim të drejtën e kërkuesit për proces të rregullt.

23. Kolegji çmon se edhe pse kërkuesi ka pretenduar se gjykatat duhej të bazoheshin në përmbajtjen e vendimit të Gjykatës së Kasacionit dhe jo në urdhrin e ekzekutimit të autoriteteve italiane, ai vetë nuk ka parashtruar në kërkesë as në lidhje me mënyrën e arsyetimit të atij vendimi, as për mënyrën se si legjislacioni italian trajton këto lloj vendimesh, në drejtim të natyrës së tyre.

24. Për sa më sipër, Kolegji vlerëson se nuk rezulton që Gjykata e Lartë të ketë interpretuar në mënyrë arbitrare dispozitat ligjore të zbatueshme në rastin e kërkuesit, për rrjedhojë çmon se pretendimi për cenimin e standardit të arsyetimit është haptazi i pabazuar.

25. Si përfundim, Kolegji vlerëson se ankimi kushtetues individual nuk plotëson kriteret ligjore për kalimin e tij për shqyrtim në seancë plenare.

PËR KËTO ARSYE,

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese, në bazë të neneve 31 dhe 31/a, pika 2, shkronja “e”, të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar,

V E N D O S I:

Moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare.